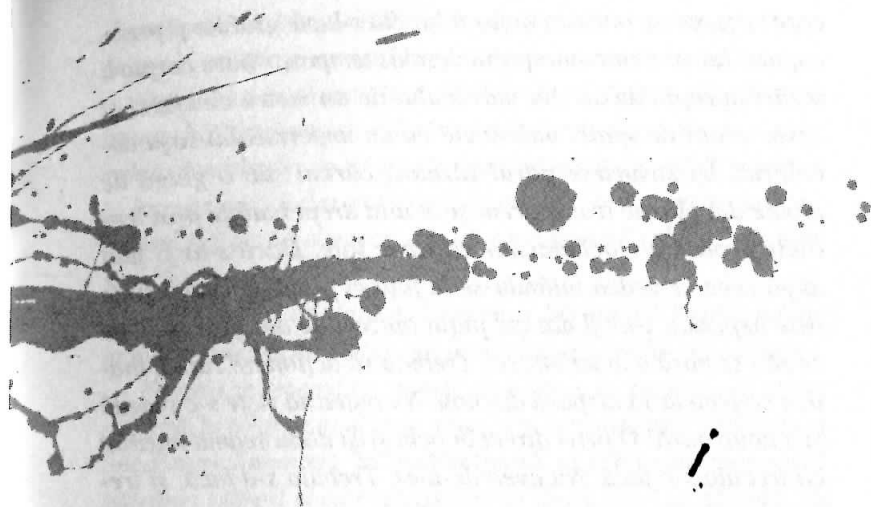

SIMMONS, DIRECTOR REGIONAL al unui lanț de magazine centrale cu prețuri reduse, își strecură mărunțișul în buzunar, apoi împături ordonat ziarul în două și-l îndesă sub braț. Aruncă o privire la ceas, apoi ieși din magazin și se alătură din nou masei anonime de cumpărători și de funcționari care forfoteau afară, pe trotuarele din centrul orașului. Își verifică în minte, din mers, programul zilei. Ședința pentru vânzările săptămânale la zece, analiza afacerilor cu Jack Staynes la unsprezece, prânzul cu un furnizor la unu și jumătate...

Se opri din mers când o văzu. La început, se pierdu printre celelalte figuri de pe stradă, comună și deloc atrăgătoare, la fel de lipsită de însemnătate pentru el ca și celelalte. Dar femeia aceasta avea totuși ceva diferit, ceva ce-l neliniștea. Într-o fracțiune de secundă, dispăruse iar, înghițită de mulțime. O căută cu privirea, îngrijorat, disperat s-o găsească în masa

care se țesea încontinuu în jurul lui din siluete grăbite și preocupate. Iat-o! Printr-un spațiu deschis temporar între corpuri, o zări apropiindu-se. Nu mai înalță de un metru cincizeci și ceva, adusă de spate, îmbrăcată cu un impermeabil roșu decolorat. Își strânsese părul sârmos, cărunt sub o glugă de ploaie din plastic transparent și se uita drept înaintea prin lentilele groase ale ochelarilor cu rame late. Dacă s-ar fi luat după ceea ce vedea uitându-se la fața ei plină de riduri și de pete hepatice, i-ar fi dat cel puțin optzeci de ani, așa că... de ce să i se pară o amenințare? Trebuia să acționeze rapid, înainte ca femeia să dispară din nou. Nu putea să riște s-o piardă și a doua oară! O privi direct în ochi și-și dădu seama imediat că trebuia s-o facă. Nu avea de ales. Trebuia s-o facă, și trebuia s-o facă exact în clipa aceea!

Scăpând ziarul, servieta și umbrela, Simmons își făcu loc cu coatele prin mulțime, apoi întinse mâna și o apucă strâns pe bătrână de reverele late ale impermeabilului. Înainte ca ea să apuce să reacționeze, o învărti, făcând-o să descrie o rotație aproape completă, și o aruncă spre clădirea din care el tocmai ieșise. Trupul ei fragil era ușor și, practic, zbură peste alee, cu picioarele abia atingând solul, apoi se zdrobi de vitrina din sticlă securizată și ricoșă înapoi în stradă. Paralizată de durere și de uimire, femeia rămase cu fața în jos pe pavajul rece, udat de ploaie, prea șocată ca să se mai miște. Simmons își croi drum până la ea, trecând cu greu printr-un mic grup de cumpărători îngrijorați care se opriseră să dea o mână de ajutor. Fără să bage în seamă protestele lor mânioase, o forță să se ridice și o trânti din nou de vitrină. Capul bătrânei se smuci violent spre spate, izbindu-se cu zgomot de sticlă, pentru a doua oară.

— Ce naiba faci, idiotule? strigă un spectator îngrozit, apucându-l pe Simmons de mâneca hainei și trăgându-l înapoi.

Simmons se răsucii și se zbatu, eliberându-se din strânsoarea bărbatului. Se împiedică și ateriză în patru labe în rigolă.

Femeia era încă în picioare, chiar în fața lui. O vedea printre picioarele celorlalți oameni care se înghesuiau în jurul ei.

Indiferent la răcnete și țipetele de protest care-i răsunau în urechi, Simmons se ridică repede, oprindu-se doar ca să-și culeagă umbrela de pe marginea trotuarului și să-și împingă la loc pe nas ochelarii cu ramă de metal. Ținând umbrela oblic în fața lui ca pe o pușcă dotată cu baionetă, alergă din nou spre femeie.

— Te rog..., imploră ea în timp ce bărbatul îi înfipse adânc în măruntaie vârful metalic al umbrelei, trăgându-l apoi înapoi.

Femeia se rezemă cu spatele de vitrină, încleștându-și mâna pe rană, în timp ce mulțimea năucită și scandalizată îl înconjură imediat pe Simmons. În învălmășeală, el privi cum picioarele bătrânei cedară și cum aceasta se prăbuși greoi la pământ, cu sângele prelingându-se în jurul ei din gaura adâncă.

— Maniacule! îi scuipă cineva în ureche.

Simmons se întoarse și se uită fix la posesorul vocii. Doamne, încă unul! Arăta exact ca bătrâna. Și iată încă unul, și încă unul..., acum erau peste tot în jurul lui. Se uită neajutorat la marea de figuri furioase care-l încercuiau. Erau toate la fel. Fiecare, până la ultima, devenise brusc o amenințare pentru el. Știa că erau prea mulți, dar trebuia să lupte. Cuprins de disperare, își strânse palma în formă de pumn și o lansă spre cea mai apropiată față. În timp ce un adolescent ricoșă înapoi în urma impactului brusc și căzu, o hoardă de siluete în uniformă se strecurară prin mulțime și-l trântiră pe Simmons la pământ.

NEBUN DE LEGAT. LA NAIBA, AM MAI VĂZUT până acum câteva ceva petrecându-se în orașelul ăsta, dar nici chiar așa. A fost dezgustător. Chiar mi-a făcut greață. Doamne, tipul a apărut de nicăieri, iar ea n-a avut nici o șansă, biata bătrânică. Acum, e în mijlocul mulțimii. Depășit cam cu cincizeci la unu, și totuși încearcă să lupte. Locul ăsta e plin de nebuni. Din fericire pentru femeia aia, e plin și de agenți de poliție. Doi s-au dus lângă ea, încearcă să-i oprească sângerarea. Încă trei au ajuns la individul ăla și-l trag după ei.

Fir-ar să fie, e nouă fără trei minute. O să întârzie iarăși la slujbă, dar nu mă pot mișca. M-am blocat în gloata asta nenorocită. Oamenii se înghesuie peste tot în jurul meu, și nu pot merge nici înainte, nici înapoi. O să trebuiască să aștept până când or să se risipească, oricât de mult ar dura. Acum sosesc și

mai mulți polițiști, încercând să elibereze locul. E chiar patetic, ai fi crezut că or s-arate cât de cât respect, dar oamenii sunt toți la fel. Un semn cât de mic de belele pe stradă, și toată lumea se oprește să se uite la spectacolul de bălci.

În sfârșit, începem să ne mișcăm. Îl mai zăresc încă pe individ încătușat, împins către o dubă a poliției de pe partea cealaltă a străzii. Dă din picioare, și urlă, și țipă, ca un afurisit de bebeluș. Parcă și-a ieșit complet din minți. După cât târboi face, ai crede că el e cel care-a fost atacat.

Știu că sunt un ticălos leneș. Știu că ar trebui să mă străduiesc mai mult, dar pur și simplu nu-mi dau osteneala. Nu sunt prost, dar uneori mi se pare prea greu să-mi pese de ceva chiar și cât de-o ceapă degerată. Ar fi trebuit s-o iau la fugă și să traversez piața Millennium, ca să ajung la birou, dar era un efort prea mare atât de dimineață. Am mers încet și am ajuns în sfârșit aici puțin după nouă și-un sfert. Am încercat să mă strecur neobservat, dar era inevitabil să mă vadă cineva. Totuși, trebuia să fie chiar Tina Murray, nu-i așa? Scorpia mea de supraveghetoare cu mutră acră, neiertătoare ca un vătaf de sclavi. Acum stă în spatele meu, urmărindu-mă cum muncesc. Crede că nu știu că-i acolo. Chiar nu pot s-o sufăr. De fapt, nu-mi vine în minte nici o persoană care să-mi placă mai puțin decât Tina. Nu sunt violent din fire — nu-mi plac conflictele și găsesc jiguitoare simpla idee de a lovi o femeie —, dar sunt momente când pe ea aș pocni-o bucuros peste gură.

— Îmi datorezi cincisprezece minute, mârâie cu o voce oribilă, plângărească. Mă las pe spate în scaun și mă întorc încet spre ea. Stă în picioare în fața mea, cu brațele încrucișate, încruntată și mestecând gumă.

— 'Neața, Tina, răspund, încercând să rămân calm și să nu-i ofer satisfacția de a-i arăta cât de mult mă sâcăie. Ce faci?

— Poți fie să recuperezi timpul ăsta în pauza de prânz, fie să mai rămâi diseară peste program, se răstește ea. Te privește cum rezolvi!

Știu că nu fac decât să-mi înrăutățesc situația, dar nu mă pot abține. Ar trebui să-mi țin gura și să accept că am greșit, dar nu suport gândul ca femeia asta detestabilă să creadă că e șefa. Știu că nu-mi folosește la nimic, dar pur și simplu nu mă pot stăpâni. Trebuie să spun ceva.

— Cum rămâne cu ieri-dimineață? întreb.

Fac un efort să-i privesc din nou fața aspră, încruntată. Nu pare deloc încântată! Își mută greutatea de pe un picior pe altul și-și mestecă și mai nervos guma. Fălcile ei descriu o mișcare circulară frenetică. Arată ca o vacă rumegându-și mâncarea. Vițică nenorocită!

— Ce-i cu ieri-dimineață? scuipe ea.

— Păi, îi explic, străduindu-mă să nu pară că o iau de sus, dacă-ți aduci aminte, ieri am venit cu douăzeci de minute mai devreme și-am început să lucrez imediat după ce-am ajuns. Dacă o să recuperez cele cincisprezece minute ale tale de azi, pot să cer înapoi cele douăzeci de minute de ieri? Sau zicem că suntem chit și te scutesc de cele cinci minute?

— Nu fi tâmpit. Știi că nu merge așa.

— Poate că ar trebui...

La naiba, acum chiar că s-a enervat. S-a înroșit la față și i se văd venele umflate de pe gât. A fost un comentariu prostesc și fără rost, dar am dreptate, nu-i așa? De ce-ar trebui să funcționeze totul așa cum vor cei din consiliul orașului? Privirea cu care mă fixează Tina acum și tăcerea ei mă fac să mă simt de-a dreptul stânjenit. Ar fi trebuit pur și simplu să-mi țin gura. O las să câștige înfruntarea și mă întorc din nou cu spatele, ca să deschid computerul.

— Fie îți iei timpul din pauza de prânz, fie lucrezi peste program, îmi aruncă ea peste umăr în timp ce se îndepărtează. Nu-mi pasă ce faci, ai grijă doar să recuperezi timpul pe care-l datorezi!

Și pleacă. Discuția s-a încheiat, iar eu nu apuc să răspund sau să încerc să am ultimul cuvânt. Scorpie!

Tina îmi dă fiori, dar mă trezesc uitându-mă lung după ea în loc să privesc ecranul computerului. S-a așezat înapoi la masă, exact când Barry Penny, directorul biroului, a apărut brusc. Limbajul trupului Tinei s-a schimbat cu desăvârșire, acum că vorbește cu cineva care se află mai sus decât ea în ierarhia consiliului. Zâmbește și râde la glumele lui patetice și, în general, încearcă să vadă până unde poate merge cu lingușirile.

Îmi vine în minte din nou, fără să vreau, scena pe care tocmai am văzut-o afară. Dumnezeuule, aș vrea să fi avut umbrela tipului ăluia. Știu exact unde-aș înfige-o.

Câteodată, faptul de a avea o slujbă atât de plictisitoare și de monotona e un avantaj. Chestia asta e mult mai prejos de posibilitățile mele, așa că nu prea trebuie să mă gândesc la ceea ce fac. Treaba merge pe pilot automat, și atunci timpul trece repede. Cam așa s-a întâmplat până în dimineața asta. Satisfacția slujbei este inexistentă, dar cel puțin ziua nu trece prea încet.

Lucrez aici deja de aproape opt luni (deși mi pare că de fapt a trecut mai multă vreme), iar în ultimii trei ani și jumătate am lucrat pentru consiliu. În acest timp, am trecut prin mai multe departamente decât reușesc să parcurgă cei mai mulți dintre membrii cu vechime ai consiliului în întreaga lor carieră. Sunt mereu transferat. Am lucrat o vreme la departamentele pentru controlul dăunătorilor, pentru colectarea deșeurilor și pentru întreținerea iluminatului stradal, înainte de a ajunge aici, la Biroul pentru Prelucrarea Amenizilor de Parcare sau PAP, așa cum îi place consiliului să-l numească. Au un obicei enervant de a încerca să reducă la un șir de inițiale cât mai multe nume de departamente și titlaturi de funcții. Înainte de a fi transferat, mi se spusese că PAP este o groapă de gunoi pentru angajații fără randament și, de îndată ce-am ajuns aici, mi-am dat seama că era

adevărat. În majoritatea locurilor unde am lucrat, fie că mi-a plăcut slujba, dar nu și oamenii, fie invers. Aici am probleme cu ambele aspecte. Locul ăsta e un teren fertil pentru necazuri. Aici vin șoferii care au fost destul de ghinionști (sau de proști) încât să se trezească cu roțile mașinii blocate, surprinși pe camerele de luat vederi sau încasând un proces-verbal de contravenție din partea unui paznic de parcare; vin ca să ție și să urle și să conteste amenzi. Obişnuiam să-i compătimească și să le cred poveștile. Dar cele opt luni petrecute aici m-au schimbat. Acum, nu mai cred nimic din ceea ce mi se spune.

— L-ai văzut pe individul ăla azi-dimineață? Întreabă o voce din spatele computerului din stânga mea.

E Kieran Smyth. Îmi place Kieran. La fel ca cei mai mulți dintre noi, se irosește în biroul ăsta. Are cap, și ar putea face altceva în viață, dac-ar încerca. Studia dreptul la Universitate, dar și-a luat o slujbă de vacanță aici în vara trecută și nu s-a mai întors la cursuri. Mi-a zis că s-a obișnuit cu banii în buzunar și că nu s-ar descurca fără ei. Cumpără incredibil de multe lucruri. În fiecare zi pare să se întoarcă de la masa de prânz cu sacoșe de haine, cărți, DVD-uri și CD-uri. Sunt pur și simplu invidios, pentru că eu mă lupt să încropesc doar atâția bani cât să-mi cumpăr mâncare, ce să mai vorbim de orice altceva. Kieran își petrece cea mai mare parte a zilei vorbind cu amicul lui, Daryl Evans, care stă în dreapta mea. Vorbesc prin mine și peste mine, dar rareori *cu* mine. Totuși nu mă deranjează. Discuțiile lor sunt plicticoase ca naiba, și singurul lucru pe care-l am în comun cu ei este că toți trei lucrăm în aceeași mică secțiune a acelui mic birou. Ceea ce mă săcăie, ca să fiu sincer, este faptul că amândoi par să reușească să scape în mare parte a zilei de lucru fără să se spetească muncind. Poate pentru că sunt prieteni cu Tina în afara serviciului și se duc să bea împreună. Doamne, eu nu trebuie decât să tușesc, și ea se și ridică de pe scaun ca să vadă ce fac și de ce m-am oprit din lucru.

- Care individ? strigă Daryl.
 - De pe stradă, pe drum spre serviciu.
 - Care stradă?
 - Strada principală, chiar lângă Cartwrights.
 - N-am văzut nimic.
 - Trebuie să fi văzut.
 - N-am văzut. N-am trecut pe lângă Cartwrights. Azi-dimineață am venit pe partea cealaltă.
 - Era tipul ăsta, explică nepăsător Kieran, ar fi trebuit să-l vezi. A luat-o razna de-a binelea.
 - Ce tot îndrugi acolo?
 - Pe bune, amice, era apucat! Întreabă-l pe Bob Rawlings, de la arhive. El a văzut. Crede că aproape a omorât-o.
 - Pe cine să omoare?
 - Nu știu, o femeie bătrână. Nu te mint, a tăbărit pur și simplu pe ea, fără nici un motiv. A înjunghiat-o cu o nenorocită de umbrelă, așa am auzit!
 - Acum faci mișto...
 - Vorbesc serios!
 - Nu se poate!
 - Du-te și întreabă-l pe Bob...
- De obicei nu bag în seamă aceste conversații în ritm de mitralieră (de cele mai multe ori habar n-am despre ce vorbesc), dar astăzi chiar pot să adaug ceva, pentru că am fost acolo. E patetic, știu, dar faptul că, pe cât se pare, știu mai multe despre incident decât Kieran și Daryl mă face să mă umflu în pene și să mă simt superior.
- Are dreptate, spun eu, ridicând ochii de pe ecran.
 - Deci ai văzut și tu? întreabă Kieran.
- Mă las pe spate în scaun, mândru de mine.
- S-a întâmplat chiar în fața mea. Poate-ar fi tăbărit pe mine dac-aș fi ajuns cu câteva secunde mai devreme.
 - Dar care-a fost faza? întreabă Daryl. E așa cum zice el?

Arunc repede o privire spre Tina. Stă cu capul îngropat într-un maldăr de hârtii. Pot vorbi în continuare în siguranță.

— Am văzut-o mai întâi pe băbuță, le povestesc. Aproape că m-am împiedicat de ea. A zburat pe lângă mine și s-a izbit de vitrina de lângă ușa laterală de la Cartwrights. Am crezut c-o fi vreun puști care încearcă să-i ia geanta sau așa ceva. Nu mi-a venit să cred când l-am văzut. Arăta ca un ins absolut normal. Costum, cravată, ochelari...

— Atunci, de ce-a făcut-o? Ce-i făcuse femeia?

— Habar n-am. Pe toți dracii, doar nu era să-l întreb, la ce dispoziție avea.

— Și s-a repezit pur și simplu la ea? mormăie Daryl, părând să nu creadă o iotă din ce-i spun.

Eu dau din cap că da, uitându-mă ba la unul, ba la celălalt.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, continui. A alergat spre ea și a împuns-o cu umbrela. A fost dezgustător. I-a intrat drept în burtă. Avea haina plină de sânge și...

Tina ridică ochii. Eu mă uit în jos și încep să tastez, încercând să-mi aduc aminte ce făceam.

— Și-apoi ce s-a mai întâmplat? șuieră Kieran.

— Idiotului i-a cășunat pe oamenii care se strânseseră în jurul lui. A început să lovească în dreapta și-n stânga. Apoi a apărut poliția, explic, încă uitându-mă la ecran, dar fără să fac nimic de fapt. L-au scos de-acolo și l-au băgat într-o dubă.

Discuția se întrerupe din nou. Murray s-a ridicat în picioare. Pentru o clipă, singurul sunet care se mai aude e țâcănitul a trei tastaturi de computer, în timp ce toți ne prefacem că lucrăm. După ce-și rotește ochii prin încăpere și se uită în special la mine, iese din birou, iar Kieran și Daryl se opresc imediat din introducerea de date.

— Deci era ceva în neregulă cu el? întreabă, inutil, Daryl.

— Sigur că era ceva în neregulă cu el, răspund.

Doamne, tipu-i chiar idiot câteodată!

— Crezi că dac-ar fi fost totul în regulă cu el ar mai fi-njunghiat cu umbrela o doamnă în vârstă?

— Dar n-a zis nimic? Urla sau striga sau...?

Mă-ntreb dacă merită măcar să răspund la întrebarea pusă pe jumătate.

— Și una, și alta, bombăn.

— Era beat sau drogat sau...?

— Nu știu, răspund, deja iritat.

Mă opresc și mă gândesc puțin înainte să vorbesc din nou. Încă văd în minte expresia de pe fața bărbatului.

— Arăta îngrozit ca naiba, le spun. Arăta de parcă el era cel atacat.